

Domaňovce možno zaradiť k najstarším obciam na Spiši. Stopy siahajú až do polovice 2.tisícročia pred Kristom. Archeologickým výskumom sa totiž zistilo rozsiahle sídlisko ľudí z doby bronzovej, z mladšej doby rímskej, z doby veľkomoravskej, našli sa stopy aj po osídlení Slovanov. Nálezy svedčia o tom, že domaňovský chotár bol oddávna vyhľadávaný ľuďmi rôznych kultúr a najneskôr od 9.storočia neprerušene bol obývaný Slovanmi.

Pravdepodobne až od konca 12.storočia približne do polovice 13.storočia sa život postupne skoncentroval do väčšej osady, na mieste ktorej stoja aj dnešné Domaňovce. Stalo sa tak však až v čase, keď Spiš bol začlenený do uhorského štátu, ktorému vládla maďarská dynastia Arpádovcov. Osada bola poddanská a mala charakter roľnícky.

V prvej polovici 13. storočia ich zemepánom bol ešte sám kráľ. Okolo polovice 13. storočia obec od neho získali členovia známeho rodu Berzevici. Bolo to približne v čase, keď sa Domaňovce prvýkrát vynárajú v písomných dokumentoch – pergamenových listinách.

Najstaršia zmienka sa vyskytuje v listine uhorského kráľa Bela IV. z 15.júna 1258. Uvádza sa v nej, že kráľ daroval bratom Geubulinovi a Termanovi 4 poplužia zo zeme zvanej Nadosth (Trst'any), ktoré kedysi dal do vlastníctva slovanským hosťom. Pri vytýčení chotára tejto zeme, na ktorej vznikli neskôr Bugľovce, sa spomínajú aj Domaňovce ako obec (villa Daman). Z listiny je zrejmé, že chotár domaňovský už bol v tom čase vytýčený, keďže sa pri metácii uvádzajú dva hraničné kamene oddeľujúce chotár Domaňoviec a Trst'an.

Ďalšia významná listina pre obec pochádza z 10.októbra 1278. Na jej základe kráľ Ladislav IV. Kumánsky dáva Vlkovú a Pokaj komesovi Polanovi a jeho bratovi z rodu Berzevici. Avšak Domaňovce (Daman), ktorú predtým daroval Polanovi, vracia do užívania Spišského hradu. Domaňovce sa teda opäť stávajú poddanskou obcou kráľa. Dokedy boli kráľovským majetkom nevedno. Iba v roku 1400 sa ako zemepán z Domaňoviec uvádza istý Polian, syn Jána.

Domaňovce **boli stredne veľkou dedinou**. Zachované daňové súpisy z rokov 1538-1539 uvádzajú v Domaňovciach počty sedliackych, želiarskych i opustených domov. Ich počet spolu sa pohyboval v jednotlivých rokoch okolo 15 domov. Najmenej domov (7) súpisy vykazujú v roku 1565, čo bolo spôsobené požiarom v obci. Najvyšší počet (22) je uvedený pri rokoch 1553

a 1593. V rokoch 1564-1566 sa uvádza obecný mlyn, opustený. Koncom 16.storočia už patril zemepánovi. Noví zemepáni Spišského hradu Čákiovci vo svojom urbári spísanom v roku 1638 zaradili medzi 11 spišských miest.

Nárast obyvateľstva je zreteľný zo súpisov z rokov 1781 – 380, 1787 – 465, 1828 – 577, 1832 – 514 (vplyv cholerovej epidémie v roku 1831) a prakticky až do rokov 19.storočia mal stúpajúcu tendenciu. Prispeli k tomu okrem vyšších poľnohospodárskych výnosov aj zvýšená zdravotnícka pozornosť zo strany štátu. Dohľad nad obyvateľstvom, správou obce, kontakt so zemepánom i župou vykonával starosta (richtár). Hoci väčšina obyvateľov Domaňoviec sa živila aj v druhej polovici 19. storočia roľníctvom, objavujú sa aj remeselníci vo väčšom množstve, ako napríklad murári, tkáči, čížmárske remeslo, krčmár.

Koncom 19. storočia pokles počtu obyvateľstva zapríčinilo veľké vysťahovalectvo do Ameriky. Po zrušení poddanstva Čákiovci museli na svojom majeri hospodáriť vo vlastnej réžii a prípadnú prácu od sedliakov už riadne vyplatiť. K zmene vlastníctva majetku došlo roku 1869. Augustín Čáki predal domaňovský majetok Artúrovi Wielandovi z Markušoviec. Ten sa púšťa do stavby liehovaru v Domaňovciach. Predpokladá sa, že od začiatku 70. rokov je domaňovský liehovar už v prevádzke.

Pre druhú polovicu 19. storočia, a zvlášť začiatok 20. storočia je charakteristická silnejúca maďarizácia v úradoch i školách. Roky 1914-1918 priniesli dokonca ďalšie utrpenie – I. svetovú vojnu. Koniec vojny privítali obyvatelia Slovenska s úľavou. Už len to, že sa hneď začalo vyučovať v škole po slovensky, bola pre obyčajného Domaňovčana podstatná zmena. Maďarčina sa ešte ozývala dlho medzi úradníkmi na wielandovskom dvore.

V rokoch 1918-1930 opäť nastalo veľké vysťahovalectvo. Hneď po vojne 14.mája 1919 postihol

obec obrovský požiar. Obec prišla o zvon na kostolnej veži a niekoľko domov. 28.mája 1931 obec podpísala zmluvu o elektrifikácii obce a prípojky na rozvodné siete. Relatívny pokojný život v obci prerušila druhá svetová vojna (1939-1945). Nemeckí vojaci boli v dedine od októbra 1944 do januára 1945. Večer 25. januára už prišla prvá sovietska hliadka a do rána ich bolo plno v celej dedine.

Začiatkom roku 1950 založili prvé družstvo s 13 členmi, ktoré trvalo len dva roky. Celoobecné jednotné roľnícke družstvo bolo založené až 14. apríla 1958. Od 50. rokov sa začala obec vzmáhať aj po stránke stavebnej. V roku 1957 boli prebudované autobusové garáže na kino so sálou. Istý čas tam bola i miestnosť pre detskú zdravotnú poradňu, holičstvo, poštu a knižnicu. V rokoch 1960 bol v strede obce vybudovaný most. Predný most za dedinou bol vystavaný v roku 1963 a v tom istom roku bol rozšírený cintorín. V rokoch 1974-78 prebiehala výstavba nového kultúrneho domu a obchodu a roku 1979 bol postavený televízny vykrývač.

Významné osobnosti

□

Andrej KUČMA – (1.10.1800 Domaňovce – 12.7.1880 Spišské Podhradie-Kapitula), básnik a kronikár.

Narodil sa a chlapčenské roky prežíval v Domaňovciach, odkiaľ odišiel na stredoškolské štúdiá do Levoče a potom do Rožňavy. Vyštudoval za rímsko-katolíckeho kňaza v Pešti a na Spišskej Kapitule (tam bol vysvätený v roku 1824). Pôsobeniu na Spiši venoval celkove 35 rokov, sprvoti ako prostý dedinský kňaz a neskôr i vysoký cirkevný hodnostár. Z jeho rukopisov sa zachovali Pašie, napísané v bernolákovčine a tlačou vydané hlavné dielo *Brevis hornedae rusticanae in terris Scepusiensis...*, Latinská časomerná poéma o priebehu a príčinách východoslovenského roľníckeho povstania na Spiši 1831. Do dejín sa zapísal aj ako ľudovýchovník – pracovník – zakladateľ spolku miernosti. V Levoči 1839 získal najvyššie vyznamenanie Rytiersky kríž za ošetrovanie chorých – neúnavná pomoc počas cholery.

□

Andrej Jozef TOPOLI – (10.5.1913 Domaňovce – 16.4.1963 Jharsaguda-India), misionár SVD.

Ako dvanásťročný chlapec s otcom prvýkrát odchádza z domu za hranice chotára – do Močenku, dnes Sládečkovce, kde ho zapísali do školy (1925-1928). Po skúškach v Močanku a po prijímacích skúškach začal v školskom roku 1928/29 navštevovať vyššie gymnázium v Nitre. Zmaturoval v roku 1932. Rozhodol sa študovať teológiu. Odchádza na štúdium do Rakúska, do misijného seminára vo Svätom Gabrieli v Mödlingu pri Viedni. Po dvoch rokoch noviciátu skladal prvé sľuby: sľub čistoty, chudoby a poslušnosti.

V roku 1934

bol ako jediný vybraný Slovák, odchádza na vyššie teologické štúdiá do USA, do misijného domu Svätej Márie Panny do mesta Techny. Po piatich rokoch úspešne skončil teologické štúdiá, so zameraním na prácu v misiách. 13. augusta 1939 bol vysvätený za kňaza a 15. augusta slúžil prvú svätú omšu v Techny v misijnom dome. V Amerike sa začala jeho kňazská pastoračná práca: jeden rok v Chicagu a šesť rokov na fare sv. Patrika v Oaklande v Kalifornii. Koncom leta 1947 prichádza list z Ríma, kde mu je určené odísť na misie do Indie. 20. novembra nasadli dvadsiati misionári na oceánsku loď Marine Swallow.

3. januára 1948

prišiel do cieľa svojej cesty. Páter Andrej Topoli bol medzi prvými povojnovými misionármi SVD v Indore. Indora sa stala akousi základňou misií. Rok a pol pôsobil v misijných staniciach v Gaibire a Telendih. Neskôr odišiel z Indory do nových misijných podmienok. Vytvorila sa nová diecéza s biskupským sídlom v mestečku Sambalpur. Andrej začína opäť v novej misijnej stanici v Sundargarhe. Urobil v tejto misii maximum čo len mohol: budoval kostoly, školy, nemocnice, kaplnky, cesty atď. V roku 1962 mohol konečne ísť na prázdniny domov i do Ameriky. Boli to len tri týždne.

O rok pri jednej z mnohých misijných povinností došlo k nešťastiu. Andrej sa vracal zo Sundargarhu do mesta kde býval v Jharsugude, na svojej vlastnej motorke. Jazdil šetrne a pomaly. Dvadsať míľ pred cieľom ho zrazil autom neznámy muž. Šofér utiekol. Nemci, ktorí prechádzali autom po moste, našli krvácajúceho misionára. Previezli ho do najbližšej nemocnice, kde upadol do bezvedomia. Po troch hodinách dokonal, 16. apríla 1963.

Celá nehoda nebola nikdy

do dôsledkov vyšetrená. Andrejovo telo vystavili v kaplnke Lurdskej Panny Márie, ktorú sám vystavil pri misijnom dome. Na druhý deň ho pochovali v meste, kde založil misijnú stanicu v Sundargarhe. Neskôr boli jeho telesné pozostatky prenesené do Jharsugudy, kde bol až po jeho smrti postavený provinciálny dom a cintorín Spoločnosti Božieho Slova.

Rodáci z Domaňoviec

mu v roku 1995 vyhotovili pamätnú dosku, ktorú umiestnili na obecnom cintoríne, na dome smútku.

Mons. Štefan KOČIŠ – (1892 – 1952), pápežský prelát. Národný a kultúrny dejateľ medzi americkými Slovákmi, hlavný jednatel Spolku sv. Vojtecha v USA. Bol

jedným z vynikajúcich slovenských kňazov

, ktorého meno a pôsobenie v Amerike tvorilo významnú kapitolu dejín amerických Slovákov. Narodil sa 4. júla 1892 v Domaňovciach, pokrstil ho 10. júla 1892 kňaz Roman Pukáč. Rodina Kočišových opustila rodnú dedinu v roku 1905. Syn Štefan vychodil Základnú rímsko-katolícku školu v Domaňovciach. Kočišovci sa usadili v americkom meste Youngstown, v štáte Ohio. V kostole sv. Cyrila a Metoda bol Štefan v septembri 1906 birmovaný.

Na strednú školu

, do kolégia sv. Prokopa chodil v meste Lisle, v štáte Illinois a na obchodnú akadémiu v Youngstowne. Dva roky pracoval v oceliarni. Túžil po vyššom vzdelaní, ktoré sa mu podarilo dosiahnuť. Filozofiu študoval v seminári sv. Bernarda v Rochestri, v štáte New York a teológiu v seminári Panny Márie v Clevelande. Na diakona a kňaza ho vysvätil biskup John P. Farrelly. Prvú svätú omšu slúžil 15. septembra 1918 vo farnosti sv. Trojice v Struthers, Ohio.

Študoval slovenské dejiny

, literatúru, čítal knihy, písal do slovenských časopisov, vychádzajúc v Amerike aj na Slovensku, stretával sa s významnými slovenskými dejateľmi. Po vysvätení za kňaza zverili Štefanovi Kočišovi vodcovia slovenského národného života v roku 1919 úrad hlavného tajomníka Združenia slovenských katolíkov, založeného v roku 1911. V tejto funkcii bol do roku 1924. Pokiaľ bol on jej tajomníkom zaznamenala najväčší rozmach.

Slovenská matica školská

patrila k významným slovenským ustanovizniám v Amerike. Mala hlavný program vybudovať slovenské katolícke vyššie školy, vznikla v roku 1927. Zo zástupcov Pittsburghskej dohody vytvorili organizáciu Priateľov Slovenskej slobody na čele s päťčlenným výborom. Štefan Kočiš bol tajomník združenia a tiež správca farnosti v Youngstowne. Hlavným duchovným Prvej katolíckej ženskej jednoty bol 6 rokov. Hlavnú pozornosť venuje hlavne Spolku sv. Vojtecha a príprave jeho troch slovenských misií na americkej pôde.

V roku 1922

bol menovaný

za hlavného jednatel'a

Spolku sv. Vojtech v Amerike

. V lete 1928 prichádza Štefan Kočiš prvýkrát na návštevu do rodného kraja. Na oslavy 60. výročia Spolku sv. Vojtech v roku 1930 zorganizoval spolu s inými vodcami slovenských spolkov výpravu na Slovensko pre 600 amerických Slovákov. Mons. Štefanovi Kočišovi boli vždy blízke záujmy slovenských podporných organizácií. V roku 1932 bol vymenovaný za hlavného duchovného Prvej katolíckej slovenskej jednoty. V úrade bol veľmi činný až do roku 1938, a až do smrti bol jej čestným kurátorom.

Združenia slovenských katolíkov

ho zvolili za hlavného duchovného a počas porád slovenských kňazov vo Philadelphii bol hlavným zapisovateľom. Za všetku prácu na cirkevnom poli dostal v roku 1940 od Sv. Otca ocenenia – čestné tituly , Monsignor Kaplán Jeho svätosti, Pápežský Prelát. Po druhej svetovej vojne Slováci v Amerike sa dožadovali správ zo Slovenska, ale to už boli iné časy, v ktorých prevládali politické pomery nad národnými a náboženskými cieľmi, ktoré ako prvoradé celý život sledoval Mons. Štefan Kočiš. Preto bol nepohodlný štátnej vrchnosti na Slovensku.

Po roku 1945 mu nedovolili pricestovať na Slovensko. Po roku 1948 neustále žiadal o povolenie navštíviť rodný kraj. Vízum však nikdy nedostal. Štefan Kočiš bol mnohým správcom farností v Amerike príkladom. Zomrel v nemocnici sv. Alžbety 30. januára 1952. Pochovaný je na kalvárijskom cintoríne v Youngstowne. Jeho život bol plný náročnej a obetavej práce pre

dobro slovenského človeka v Amerike aj na Slovensku. Na jeho počesť bola odhalená pamätná tabuľa na Dome nádeje v Domaňovciach, v jeho rodnej obci.

Súčasnosť

Domaňovce sa nachádzajú na strednom Spiši, blízko miest Levoča, Spišská Nová Ves, 5 km na juhozápad od Spišského hradu a Spišskej Kapitule. Rozloha obce je 1283 ha, s počtom obyvateľom čisto slovenského pôvodu je v strede medzi spišskými obcami. V roku 1997 žilo v obci 870 obyvateľov.

Domaňovce majú jednu zvláštnosť, sú pekne usporiadanou dedinou. Vyše 230 domov je v dvoch radoch okolo hlavnej cesty v dĺžke 1 km a v dvoch radoch okolo potoka, tečúceho stredom obce.

Obec Leží na spojnici dvoch hlavných cestných ťahov Spišská Nová Ves – Krompachy a Levoča – Spišské Podhradie. Poloha obce je výhodná z hľadiska ekonomicko-dopravného a tiež má význam pri rozvoji cestovného ruchu a turizmu.

Domaňovce

majú vybudovaný TKR

, plynifikáciu (od roku 1996) a rozostavanú ČOV a kanalizáciu. Taktiež obec ponúka možnosti na IBV. Budova obecného úradu so spoločenskou sálou, obchodom a pohostinstvom je pod jednou strechou.

Kultúrny život

□

Náboženský, spoločenský a kultúrny život, ktorý organizuje **Rímskokatolícka cirkev, obecný úrad, základná škola, materská škola a Miestny odbor Matice slovenskej** v Domaňovciach sa navzájom dopĺňa na prospech všetkých jej občanov. V posledných rokoch sú to hlavne zvýraznené náboženské slávnosti počas celého cirkevného roka, spestrené vystupovaním miestneho speváckeho zboru Cantantína.

Obec spravuje spoločenskú sálu s kapacitou 100 miest v zmodernizovanom Kultúrnom dome. Sála má kvalitne zariadenú kuchyňu a využíva sa na rôzne spoločensko-kultúrne podujatia, svadby, oslavy jubilejných príležitostí, pravidelné Štefanské a Valentínske plesy,

divadelné a iné predstavenia a prezentačné akcie. V kultúrnom dome sa nachádza tiež knižnica, Informačné centrum, prevádzka Kaderníctva, Obecný úrad a spoločenská zasadacia miestnosť.

V obci pôsobí **Dobrovoľný hasičský zbor**, Občianske združenie Krajne klíny, eRko – Hnutie KSD, ktoré tu pôsobí už šiesty rok a zapája sa do rôznych akcií (výlety, tábory, koledovanie Dobrá novina,...). Obec reprezentuje aj známa hudobná skupina TINO. Divadlo má v obci dlhoročnú tradíciu.

Ochotnícke divadlo sa dostalo na takú úroveň, že sa úspešne prezentovalo vo svojej kategórii na okresných a vyšších súťažiach.

K

ino

bolo založené v roku 1959

. V polovici 80-tych rokov však záujem o kino celkom upadol. Zo spoločenských organizácií v obci pomerne dobre pracovala od 2. polovice 60-tych rokov do 80-tych rokov organizácia mládeže, Československý červený kríž, Slovenský zväz žien. Od roku 1969 je založená v obci pobočka Podporného pohrebného združenia. V rokoch 1974-1990 značnú aktivitu vyvíjal aj Zbor pre občianske záležitosti.

Dobrovoľný hasičský zbor

□

V Domaňovciach hasičský spolok existoval roku 1879. Pred rokom 1879 zatiaľ nie je známa konkrétna písomná zmienka. Predpokladá sa, že tento rok preto, lebo v jednom výkaze, na začiatku roku 1880, župe hlási činnosť obecný spolok hasičský. Mal 28 členov. Podobný záznam sa nachádza aj v administratívnych písomnostiach vo fonde Slúžnovského úradu v Levoči. Obec Domaňovce bola začlenená v štatistických hláseniach slúžneho, ktoré podával Spišskej župe, ako obec s existujúcim obecným hasičským spolkom v rokoch 1879-1880, hoci stanovy ešte nemal schválené.

Obecný spolok hasičský, ktorý bol založený na výzvu župy, dal základ Dobrovoľnému hasičskému spolu. Jeho existenciu potvrdil slúžny Slúžnovského úradu v Levoči, v hlásení župnému úradu.

V štatistických údajoch požiarnej polície Uhorska z roku 1904 sa pri Domaňovciach uvádza, že majú jeden dobrovoľný hasičský zbor. Patrili do okresu Levoča, ktorý mal deväť dobrovoľných zborov. Okres mal ešte aj štyri povinné zbory.

Dobrov

olný hasičský spolok

v Domaňovciach, bol úradne založený 7. septembra 1909. Byť členom spolku bolo pre mládencov a mužov veľká česť. V roku 1898 mal spolok 29 členov. Vlastnil jednu ručnú vodnú striekačku, 60 metrov hadíc a z výstroja iba 6 opaskov. Oživenie hasičstva v obci nastalo za pôsobenia učiteľa Jozefa Mikolaja, v rokoch 1920-1926. S deťmi a staršou mládežou nacvičoval divadelné hry. Pripravoval hasičské cvičenia, začal používať slovenské hasičské povely. Administratívne obec patrila do okresu Levoča a DHZ v Domaňovciach bol začlenený do Okresnej hasičskej jednoty č. 48 v Levoči, do I. obvodu.

V roku 1927 mal 28 členov. Vlastnil jednu veľmi jednoduchú hasičskú striekačku v tvare súdka, pripevneného na dvoch kolesách s jednou hadicou. Vodu nosili 24 nosiči. V roku 1928 kúpili novú striekačku. Rovnaké blúzy ušil Ondrej Duľa, krajčír z Domaňoviec, nohavice a obuv nemali jednotnú.

Požiarňa výzbroj bola uložená v hasičskom sklade. Bola to jednoduchá drevená stavba, stála uprostred dediny pri potoku. Starší ľudia jej hovorili Špric haus. V 40-tych rokoch visela na nej tabuľa s nápisom Ohňohasičský sklad. Zdrojom vody pri požiaroch boli studne, potok Lodzina a potok uprostred dediny.

Do Okresnej hasičskej jednoty vstúpil Dobrovoľný požiarňový zbor v Domaňovciach v roku 1925 s 28 členmi. Hasiči boli veľmi aktívni. Na obvodových a okresných súťažiach patrili k tým najlepším. Dňa 17. júna 1934, v lese Na majálese sa konali veľkolepé oslavy 55. výročia založenia Dobrovoľného požiarneho spolku v Domaňovciach. Zišli sa požiarňické zbory z okolitých obcí, a súťažili v rôznych disciplínach. Domaňovčania použili prvýkrát novú štvorkolesovú ručnú striekačku. Dosiahli najviac bodov. Z osláv sa zachovala fotografia hasičov, je to zároveň najstaršia zachovaná fotografia domaňovských hasičov.

Až v roku 1948 vlastní výkonnejšiu striekačku a majú jednotnú rovnošatu. Požiarnici pomáhali pri výstavbe obce, zúčastňovali sa na rôznych brigádach. Vybudovali rezervoár na vodu, v prípade požiaru, ktorý slúžil aj pri cvičeniach požiarnikov na mokro. Používa sa aj dnes, je vybudovaný na ľavej strane potoka powyše kostola. V rokoch 1948-1950 boli vybudované veľké garáže pre autobusy (neskôr prestavané na kinosálu). Pri garážach boli vymurované dve miestnosti na požiarňový sklad, nazývaný tiež požiarňa zbrojnica a veža na sušenie hadíc. V roku 1951 z dovtedajšieho skladu – z drevenej budky, premiestnili do novej požiarnej zbrojnice striekačku a celý požiarňový inventár. Od roku 1974 do roku 1980 sa na súťažiach pravidelne zúčastňovalo družstvo žien.

Po roku 1986 začína všeobecne požiarnická aktivita upadať, a v obci Domaňovce zvlášť. Znížil sa aj počet členov. Okresný výbor Dobrovoľnej požiarnej ochrany v Spišskej Novej Vsi, hlavne predsedu Michal Faltin bez úspechu sa snažil oživiť činnosť v rokoch 1995 a 1996.

Po materiálnej stránke požiarnickú výstroj, výzbroj, techniku a rovnošaty zabezpečovala pre všetky obce Okresná inšpekcia požiarnej ochrany v Spišskej Novej Vsi. Po roku 1989 prešli všetky úlohy okresnej inšpekcie PO na obecné a mestské úrady. Zrušil sa názov Zväz požiarnej ochrany Základná organizácia Domaňovce a začal sa roku 1991 používať názov: Dobrovoľná požiarňa ochrana Slovenskej republiky, Základná organizácia Domaňovce. Od roku 1991 sa používa nový hasičský znak, zástava a platia nové stanovy Dobrovoľnej požiarnej ochrany.

Od 30.mája 1997, kedy sa konalo valné zhromaždenie Dobrovoľného požiarneho zboru, ožila jeho činnosť. V súčasnosti má zbor 45 mladých členov, ktorí reprezentujú obec v okresných súťažiach. Aktívne pracujú dve družstvá mužov, jedno družstvo žien a jedno družstvo žiakov. Žiaci úspešne reprezentovali obec v dvoch okresných súťažiach v Spišskom Podhradí a Klčove.

DHZ v Domaňovciach 4.mája 1998 pripravil pre verejnosť na ihrisku požiarne taktické cvičenie. Okresný výbor Dobrovoľnej požiarnej ochrany Levoča udelil v roku 1998 medailu – Za príkladnú prácu Františkovi Saterovi. **4.mája je Sviatok Svätého Floriána** – patróna požiarnikov, ochrancu pred povodňami a ohňom. Je to zároveň sviatok požiarnikov, vždy pripravených obetovať svoje životy v likvidácii každej mimoriadnej udalosti a predovšetkým požiarov.

□

□

Zdroj: zber informácií od samospráv, internet, web stránky obcí **www.domanovce.ocu.sk**